

บทที่ 2
วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง.

งานวิจัยเกี่ยวกับค่ายพักแรม สำหรับในประเทศไทยนั้น ไม่พบว่ามีผู้ใดทำไว้ สำหรับในต่างประเทศนั้น ได้ศึกษาถึงกิจกรรมค่ายพักแรมเยาวชนในหลายๆ ด้าน เช่น ทางด้านสุขภาพ-ร่างกาย ด้านความรู้ความสามารถและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ด้านการปรับตัวและความสามารถทางสังคม การพึ่งตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง มโนภาพเกี่ยวกับตน และทัศนคติต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งมีรายงานดังต่อไปนี้

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปีค.ศ. 1970 อเล็กซานเดอร์ (Alexander 1970: 630-A) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงมโนภาพเกี่ยวกับตน ของชวาคายที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ อายุระหว่าง 12-15 ปี ในมลรัฐแมสซาชูเซต สหรัฐอเมริกา ซึ่งได้เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรม ซอมเบอร์วิล 6 สัปดาห์ ผลการศึกษาพบเพียงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงมโนภาพเกี่ยวกับตน

ปี ค.ศ. 1971 มีการศึกษาเกี่ยวกับค่ายพักแรมหลายท่าน ได้แก่ ครีเกอร์ (Krieger 1971: 5131-A) ซึ่งศึกษาชวาคายของชุมชนชาวยิวในเมืองเดนเวอร์ สหรัฐฯ ระยะ 4 สัปดาห์ ตามโครงการใช้สิ่งแวดล้อมช่วยในการบำบัดพฤติกรรม ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีการปรับปรุงตัวเอง ลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาลงอย่างมีนัยสำคัญ โครเรน (Coren 1971: 6273-A) ได้ศึกษาโครงการค่ายกลางวัน (Day Camp) ของเด็กชาย-หญิง อายุ 9-12 ปี

จำนวน 48 คน ในมลรัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐฯ ซึ่งร่วมกิจกรรมค่ายเป็นเวลา 6 สัปดาห์ ได้ผลว่า ชวาคายกลุ่มทดลองมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมดีขึ้น และกิจกรรมค่ายพักแรมยังช่วยให้ชวาคายมีสมรรถภาพทางกายดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ โรเบคเชอร์

(Rohrbacher 1971: 1905-A - 1960-A) ที่พบว่า ค่ายพักแรมมีกิจกรรมที่มีแนวโน้มจะช่วยให้เด็กชายที่มีน้ำหนักตัวมาก ลดน้ำหนักลงได้ แต่ทางด้านมโนภาพเกี่ยวกับตนเองของชวาคาย ไม่เปลี่ยนแปลง ครูเกอร์ (Kruger 1971: 1751-A - 1752-A) ได้ศึกษาโครงการค่ายพักแรมที่มีกิจกรรมเสริมประสบการณ์เกี่ยวกับการอ่าน พบว่า นักเรียนชั้นประถม ระดับ 5-6 ทั้งชาย-หญิง จำนวน 48 คน ที่เข้าร่วมค่ายพักแรมดังกล่าวนาน 4 สัปดาห์ มีความรู้ความเข้าใจใน

ความหมายของคำได้ศึกษาว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าค่าย และพบอีกว่า กลุ่มนักเรียนที่ผ่านการใช้ชีวิตในค่ายพักแรมแล้ว จะมีพฤติกรรมในโรงเรียนดีขึ้น และมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนด้วย

ปี ค.ศ. 1972 มาร์ค (Marks 1972: 3693-A) ได้ศึกษาค่ายพักแรมชนบท ที่มลรัฐเวอร์จิเนียตะวันตก สหรัฐฯ ทางด้านมโนภาพเกี่ยวกับตน พบเพียงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงมโนภาพเกี่ยวกับตนของชาวค่ายระดับ 7-8 Lefebvre(1972: 445-A) ศึกษาผลของกิจกรรมค่ายพักแรมต่อเด็กปกติ ซึ่งมีทั้ง ปัญญาอ่อน ลมชัก ลมบ้าหมู มีปัญหาทางอารมณ์ และพิการทางกายต่างๆ จำนวน 64 คน อายุระหว่าง 7-12 ปี พบว่า เมื่อผ่านการเข้าค่ายพักแรมแล้ว ชาวค่ายพักแรมดังกล่าวมีพฤติกรรมการปรับตัวดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ และช่วยให้ชาวค่ายมีสมรรถภาพทางกายดีขึ้นด้วย วิธเธอร์ลี (Weatherly 1972: 4364-A) ศึกษาได้ผลว่า ค่ายพักแรมมีบรรยากาศที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในเยาวชน ทั้งก่อนวัยรุ่น และวัยรุ่นได้ โดยทำให้เยาวชนมีความสามารถในการปรับตัวดีขึ้น

ปี ค.ศ. 1973 เซกเตอร์ (Sexter 1973: 3446-A) ศึกษาเด็กปัญญาอ่อน ที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรมกับเด็กปกติ เพื่อศึกษาการปรับตัว ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองที่เข้าค่าย และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าค่าย การปรับตัวไม่แตกต่างกัน กูน (Coons 1973: 3014-A - 3015-A) ได้พัฒนาค่าย 12 วัน เพื่อจุดประสงค์ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของชาวค่าย ทางด้านอัตมโนทัศน์ ทัศนคติต่อโรงเรียน และขบวนการเรียนรู้ ได้ผลสรุปว่า กลุ่มทดลองมีทัศนคติในเชิงบวก ดีกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ปี ค.ศ. 1974 โรเสน (Rosen 1974: 289-A) ศึกษากิจกรรมค่ายระยะยาว 8 สัปดาห์ พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาทางอารมณ์ และวัยรุ่นปกติ มีความสามารถทางสังคม (Social Competence) และมีความเชื่ออำนาจในตนเองมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ในปีเดียวกัน สคิปเปอร์ (Skipper 1974: 2439-A) ก็ศึกษาถึงผลของกิจกรรมค่ายพักแรมที่จัดขึ้นเพื่อการบำบัดฟื้นฟูจิตใจของเด็กประถมและมัธยม ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีปัญหาทางอารมณ์ พบว่า จากการเข้าค่ายพักแรม 26 วัน ชาวค่ายดังกล่าว มีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญ

ปี ค.ศ. 1977 ชิตวูด (Chitwood 1977: 2083-A) เปรียบเทียบความรู้ และทัศนคติ เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ก่อน และหลังเข้าค่ายพักแรมอนุรักษ์ธรรมชาติ (Youth Conservation Camp) ซึ่งมีระยะเวลา 8 สัปดาห์ พบว่า ชาวค่ายมีความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม เปลี่ยนแปลงไปในทางบวก อย่างมีนัยสำคัญ ฮะตะ (Hda 1977: 2654-A) ศึกษา ค่าย

พักแรม 5 วัน ของเด็กอนุบาลญี่ปุ่น อายุ 5-6 ปี พบว่า กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรม มีลักษณะของการพึ่งตนเองมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าค่ายพักแรม มัวร์ (Moore 1977: 693-A) ได้ศึกษาค่ายพักแรมของโรงเรียน ได้ผลสรุปว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมในโรงเรียน มีพฤติกรรมดีขึ้นในค่ายพักแรม

ปี ค.ศ. 1978 มาคัส (Marcus 1978: 3773-A) ได้ศึกษาผลของค่ายพักแรม 2 สัปดาห์ ที่เน้นการอ่านของเด็กระดับ 6 ที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวต่ำ ซึ่งได้แก่เด็กผิวดำ และ เพอร์โตริกัน ได้ผลว่า ชาวค่ายดังกล่าว มีความรู้ความเข้าใจในการอ่านคำ ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าค่ายพักแรม และยังมีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน ไมเออร์ (Myers 1978: 1103-A) ได้ศึกษาถึงองค์ประกอบของลักษณะผู้นำ ในด้านอัตมโนทัศน์ ผลกระทบระหว่างบุคคล และทัศนคติต่อสิ่งแวดล้อม ได้ผลว่ามีการเปลี่ยนแปลงในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านอัตมโนทัศน์ และทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ส่วนผลกระทบระหว่างบุคคล ไม่มีนัยสำคัญ

ปาปันโทน (Papantones 1978: 6542-A - 6543-A) ศึกษาพบว่า ลักษณะของกิจกรรมค่ายพักแรม จะให้ประสบการณ์และพัฒนาความเข้าใจในตนเองของชาวค่าย

ปี ค.ศ. 1979 จอร์จ (George 1979: 106-A) ศึกษาพบว่า กิจกรรมค่ายพักแรมช่วยพัฒนามโนภาพเกี่ยวกับตนเองของชาวค่ายอย่างมีนัยสำคัญ และจอร์จได้อภิปรายว่า ค่ายพักแรมที่จะช่วยพัฒนามโนภาพแก่ตนได้ จะต้องมีกิจกรรมที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ฮันท์เลย์ (Huntley 1979: 3086-A) ได้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาต่างๆ และความสนใจในการเรียนของเด็กชาย-หญิง เกรด 6 จำนวน 94 คน ที่ร่วมโครงการศูนย์การเรียนรู้กลางแจ้ง (Outdoor Education Center) ผลปรากฏว่า เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างนักเรียนที่เรียนในห้องเรียน และเรียนในศูนย์การเรียนรู้กลางแจ้ง เด็กทั้ง 2 กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน แสดงว่า การเรียนในศูนย์การเรียนรู้กลางแจ้งมีผลไม่ด้อยกว่าการเรียนในห้องเรียน แทคเกอร์ (Thacker 1979: 4113-A) ได้ศึกษาถึงผลของประสบการณ์ค่ายพักแรม 2 สัปดาห์ ที่มีต่อเด็กพิการทางกาย ในด้านมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่าประสบการณ์จากกิจกรรมค่ายพักแรม มีผลในทางบวกต่อชาวค่าย ในด้านมโนภาพเกี่ยวกับตน และผลจะคงอยู่นานถึง 3 เดือน และยังให้ข้อคิดเห็นว่า กิจกรรมค่ายพักแรมที่ได้รับการจัดการอย่างดี จะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านมโนภาพเกี่ยวกับตน แม้ว่าโปรแกรมกิจกรรมจะมีได้จัดเน้นเฉพาะด้านดังกล่าวก็ตาม เช่นเดียวกับ เซนเนอรี (Chenery 1979: 1957-A) ที่ศึกษาพบว่า กิจกรรมค่ายพักแรม ช่วยให้เด็กหญิงอายุ 8-12 ขวบ เปลี่ยนแปลงมโนภาพเกี่ยวกับตน อย่างมีนัย-

สำคัญ และมีความสามารถทางสังคมสูงขึ้น

ปี ค.ศ. 1980 คาร์เตอร์ (Carter 1980: 197-A) พบว่ากิจกรรมค่ายพักแรมที่เรียกว่า เอกเคิร์ด ไวลด์เนส แคมป์ (Eckerd Wilderness Camping) ในรัฐฟลอริดา สหรัฐฯ ช่วยให้เด็กชายที่เป็นยูวอชญากร มีผลการเรียนดีขึ้น ภายหลังการเข้าร่วมกิจกรรมค่ายพักแรม 6 เดือน และสามารถปรับตัวในโรงเรียนดีขึ้น โอคเลย์ (Oakley 1980: 1536-A) พบว่า ค่ายพักแรม ชื่อ ลอตสะฟัน (Lotsafun) ในมลรัฐเนวาดา สหรัฐฯ ที่จัดสำหรับเด็กปัญญาอ่อน ช่วยให้ชวาค่ายช่วยเหลือตนเองได้ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เข้าค่าย

ปี ค.ศ. 1981 บราวน์ (Brown 1981: 2855-A) ศึกษาผลของกิจกรรมค่ายพักแรมต่อเด็กพิการในเพนซิลเวเนีย สหรัฐฯ พบว่า ช่วยให้เด็กพิการมีแนวโน้มของการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่นดีขึ้น นอกจากนี้ ยังช่วยลดความขัดแย้งระหว่างบุคคลลงได้ด้วย ผลดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากการวิจัยของ กลิก (Glick 1981: 5241-A) ที่ศึกษาค่ายแบบถาวร 4 สัปดาห์ ในรัฐเพนซิลเวเนียเช่นกัน ส่วนมาร์ลัท (Marlatt 1981: 4001-A) ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ และทัศนคติทางคานส์แวลลอมของกิจกรรมค่ายกลางวัน ที่รัฐมิชิแกน พบว่า ช่วยให้เด็กอายุ 8 ขวบ มีความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมดีขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย